

[Søren P. Larsen.]

ved første Behandling gav Udtryk for, at vi ikke kunde medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i den Skikkelse, hvori det forelaa. Efter at vi i Udvalget har haft Lejlighed til at drøfte Lovforslagets enkelte Bestemmelser og har modtaget en Række Oplysninger fra Socialministeriet og den øverste Embedsmand paa Arbejdsløshedslovgivningens Omraade, Arbejdsdirektøren, ligesom ogsaa Finansministeren har været til Stede i Udvalget, har vi undersøgt, hvorledes Stillingen er inden for de forskellige Arbejdsløshedskasser. Det viser sig, at Formueforholdene dér ligger meget forskelligt; der er enkelte Kasser, der har et ret betydeligt Formuebeløb pr. Medlem, der er andre Kasser, hvor Formuebeløbet ligger lavt. Som Følge deraf har vi taget den Stilling, at de Arbejdsløshedskasser, hvor Formuebeløbet pr. Medlem ligger saa lavt, at man kan forvente, at de vil komme i økonomiske Vanskeligheder ved denne Lovgivning, ønsker vi, der skal tages Hensyn til paa den Maade, at man udskiller de Kasser, hvor Formuebeløbet pr. Medlem er naaet op til en passende Størrelse. Regeringspartierne har ikke ønsket at modtage disse Ændringsforslag, men jeg vil dog ikke antage, at man har den Motivering i sit stille Sind, at dér intet Haab er om bedre Beskæftigelse i vort Samfund. Man klamrer sig jo hele Tiden til den Argumentation, at det, det kommer an paa, er at styrke Kasserens Økonomi. Men hvis man tror, at de nuværende Vanskeligheder kun er af forbigaaende Art, saa har Kasserne jo selv tidligere klaret saadanne Vanskeligheder f. Eks. ved at modtage Laan fra det offentlige, som de saa har afdraget gennem Perioder, hvor Beskæftigelsen har været bedre. Vi har ikke stillet os afvisende over for det foreliggende Spørgsmaal, men vi har ønsket at sortere de Kasser fra, hvor Formuebeløbet pr. Medlem ligger over en vis Størrelse. Man kan altid drøfte, om det skal være 200 Kr. eller 225 Kr.; vi har altsaa stillet Ændringsforslag om at sætte Grænsen ved de 200 Kr. Men der kom ingen Forhandling i Gang med Regeringspartierne, og vi har da fastholdt vort Ændringsforslag.

Saa vidt jeg husker, vil det medføre, at en 40 Arbejdsløshedskasser kommer udenfor og ikke kan faa noget Statstilskud. Vi finder, at deres Formueforhold er betryggende over for en Krisesituation som den, vi er inde i for Øjeblikket, medens vi med Hensyn til de andre Kasser, dem, hvor Formuebeløbet ligger under de 200 Kr., paa Grundlag af de Oplysninger, vi har

faaet, vil mene, at naar der gaar en 40 Kasser fra med et samlet Medlemstal paa godt 150 000, vil et Beløb af en 8 Mill. Kr. fordelt efter Ministeriets Skøn og under Hensyntagen til den Trang og de økonomiske Forhold, som er særegne i Forhold til Ledigheden inden for de forskellige Kasser, være tilstrækkeligt. Derfor har vi stillet Ændringsforslag under Nr. 3.

Vi har saa fastholdt, at i det Øjeblik man vil gøre vel, økonomisk, mod Arbejdsløshedskasserne — og det agter Regeringen og Regeringsflertallet at gøre i denne Situation —, burde man ogsaa fra Statens Side skaffe de Beløb til Veje, som man ønsker at stille til Kasserens Raadighed. Det har man ikke ønsket i fuld Udstrækning inden for Regeringspartierne, man har villet have Ret til at lade sig en Del af Beløbet tilbagebetale, dels gennem den sædvanlige Refusion fra Kommunerne, dels gennem den fælleskommunale Udligningsfond. Jeg mener, at naar man fra Statens Side griber ind i det normale Liv inden for de kommunale Omraader, bør man aldrig gøre det paa den Maade, at man lægger Udgifterne tilbage paa Kommunerne og lader dem skaffe Pengene til Veje. Kommunerne er fuldkommen sagesløse i hele den Situation, som Arbejdsløshedskasserne i Dag befinder sig i. Statsmagten ønsker at gribe ind, det er derfor naturligt, at den ogsaa skaffer de Penge til Veje, som en saadan Forbedring af Kasserens Økonomi vil andrage. Vi stiller derfor Ændringsforslag om, at dette hverken sker gennem Udligningsfonden eller gennem Refusion fra Kommunerne, men at Statskassen alene bærer Udgifterne. Vi er jo endnu i det Kvartal, hvor den højtærede Finansminister forkyndte, hvor godt han var stillet i økonomisk Henseende, og den Hyldest, som han har modtaget derfor fra de trofaste inden for Regeringskoalitionen, kunde man passende give et koncist Udtryk derved, at man sagde: Saa vil vi ogsaa lette Byrderne for Kommunerne derigennem, at ingen Udgift væltes over paa dem i Anledning af den Lov, der her er til Behandling.

Hvad § 1 i Lovforslaget angaar, ønsker vi ikke at gaa med til en permanent Forhøjelse af Procentsatserne i Arbejdsløshedslovens § 13 og en Forandring af de Bestemmelser, som er fastsat dér, og hvorefter Tilskuddets Størrelse kan hæves i det Øjeblik, der er en vis Ledighed inden for Kasserne. Naar Regeringspartierne saa gerne vil have dette Lovforslag gennemført i den Skikkelse, saa maa det jo være, fordi man paa højeste Sted har en grundet Formodning om, at Gennemsnitsledigheden